

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. JUDr. Klárou Long Slámovou, advokátkou se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2010, č. j. 16/8077/2010/1672, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2014, č. j. 8 Af 13/2010 – 58,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2014, č. j. 8 Af 13/2010 – 58, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým tento soud zrušil rozhodnutí stěžovatele ze dne 26. 1. 2010, č. j. 16/8077/2010/1672 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Uvedeným rozhodnutím bylo v souladu s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29. 9. 2009, č. j. MHMP 763279/2009/DOP-T/Ho/TAXI (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zaměstnavateli žalobce uložena pokuta ve výši 500 000 Kč za porušení cenových předpisů podle ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o cenách“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Městský soud ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného, ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím, je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Tento závěr dovodil ze skutečnosti, že ačkoliv byl žalobce účastníkem řízení, v němž bylo napadené rozhodnutí vydáno, nebylo o něm nijak rozhodnuto; ve vztahu k jeho osobě tedy nebylo vydáno ani rozhodnutí meritorní, ani rozhodnutí procesní. Z obsahu správního spisu je přitom nepochybné, že žalobce byl na základě oznámení ze dne 29. 7. 2009 účastníkem řízení o deliktu, k němuž mělo dojít porušením ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách, takže bylo nutné, aby řízení s tímto předmětem bylo vůči němu zákonným způsobem ukončeno. Tedy buď aby byl žalobce shledán odpovědným za předmětný delikt, nebo aby byla jeho odpovědnost vyloučena, anebo aby bylo řízení vůči jeho osobě zastaveno. Správní orgány však vůči žalobci žádné rozhodnutí nevydaly. Městský soud uzavřel, že pokud měly správní orgány za to, že s ohledem na ust. § 9 odst. 3 písm. e) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, v tehdy účinném znění (dále jen „zákon o silniční dopravě“), mohl být žalobce dotčen na svých právech, pak měly tuto skutečnost vyjádřit ve výroku rozhodnutí. Na tom nemění nic ani skutečnost, že k dotčení práv žalobce dochází přímo ze zákona. Za nepřezkoumatelné považoval soud prvostupňové rozhodnutí též proto, že ačkoliv byla odpovědnost za správní delikt přisouzena panu K. K., jako provozovateli taxislužby, v části odůvodnění týkající se žalobcovy nespolehlivosti správní orgán prvního stupně uvedl, že předmětný delikt byl způsoben výhradně individuálním jednáním řidiče taxislužby. V kontextu celého rozhodnutí považoval soud toto konstatování za nesrozumitelné, neboť z rozhodnutí tak nebylo zřejmé, kdo se měl podle názoru správních orgánů předmětného deliktního jednání dopustit.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“

Stěžovatel předně poukazuje na to, že žalobce byl účastníkem správního řízení pouze proto, že případným rozhodnutím o pokutě mohl být dotčen na svých právech, neboť podle § 9 odst. 3 písm. e) zákona o silniční dopravě by se pravomocným rozhodnutím o uložení pokuty stal nespolehlivým. Stěžovatel připomíná, že účastníky správního řízení nejsou pouze osoby, jimž má být založeno právo, nebo uložena povinnost, nýbrž též osoby, které mohou být rozhodnutím přímo dotčeny.

V daném případě je nesporné, že prodávajícím podle zákona o cenách byl provozovatel taxislužby. S ním bylo proto vedeno řízení o porušení cenových předpisů, a s ohledem na zjištěné porušení § 15 zákona o cenách mu byla uložena pokuta. To byla jediná pravomoc cenového kontrolního orgánu podle zákona o cenách v této věci. Pravomoc rozhodovat o právech a povinnostech jiných účastníků řízení cenové kontrolní orgány neměly. Tvrzení městského soudu, že mělo být rozhodnuto o odpovědnosti žalobce za předmětný delikt, nebo že mělo být řízení proti jeho osobě zastaveno, není správné. V předmětném řízení nebylo rozhodováno o právech nebo povinnostech žalobce a cenové kontrolní orgány neměly žádných pravomocí konstituovat nebo deklarovat práva a povinnosti podle zákona o silniční dopravě. Správní orgány tedy ve věci porušení cenových předpisů nerozhodovaly o vedlejším účastníkovi, pouze ve svém rozhodnutí zaznamenaly, kdo byl řidičem vozidla taxislužby při porušení cenových předpisů. I kdyby neexistovalo předmětné ustanovení zákona o silniční dopravě, pro řádné zjištění

pokračování

skutkového stavu je třeba přesně uvádět, jak k porušení cenových předpisů došlo a který zaměstnanec jej spáchal, přestože za něj ponese odpovědnost provozovatel taxislužby.

Stěžovatel nesouhlasí s tvrzením, že není zřejmé, kdo se dopustil předmětného deliktu. Z celého spisu, ale i ze samotného rozhodnutí je naprosto zřejmé, že jednání v rozporu s cenovými předpisy se sice dopustil řidič, tedy žalobce, ale odpovědnost za toto jednání nese provozovatel taxislužby jako prodávající. Protože žalobce nebyl prodávajícím ve smyslu zákona o cenách, nemohla mu být uložena ani pokuta.

S ohledem na uvedené stěžovatel navrhuje, aby zdejší soud zrušil napadené rozhodnutí městského soudu a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu a kasační stížnost považuje za bezpředmětnou. Zdůrazňuje však také, že souhlasí se stěžovatelem v tom smyslu, že o jeho právech ani povinnostech nemohlo být rozhodováno, a proto nebyl jakkoli legitimován, aby vystupoval jako účastník řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Ze spisu byly zjištěny následující skutečnosti. Dne 13. 7. 2009 v čase od 20:18 do 20:29 byla dvěma cizincům z Itálie, G. B. a G. A., poskytnuta přeprava vozidlem SPZ: X, na trase Malostranské náměstí (Újezd), Praha 1 – ulice Seifertova 3. Protože se jmenovaným zdála jimi zaplacená částka příliš vysoká, podali dne 29. 7. 2009 oznámení, ke kterému přiložili tištěnou stvrzenku z taxametru č. 00510 na částku 693 Kč. Z této stvrzenky bylo identifikováno vozidlo taxislužby, jméno provozovatele taxislužby K. K., Týn nad Vltavou, a jméno řidiče M. K. Z vydané stvrzenky dále vyplývá, že řidič při jízdě po trase v délce 5,8 Km použil sazbu č. 1 s hodnotami nástupní sazba 90 Kč, jízda/1 Km 99 Kč, čekání/1 min. 13 Kč. Dopisem ze dne 29. 7. 2009 bylo provozovateli i řidiči oznámeno zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty za porušení cenových předpisů a byli zároveň obeznámeni se svými právy (navrhovat důkazy, činit návrhy, vyjádřit své stanovisko, nahlížet do spisu apod.). Provozovatel taxislužby převzal dopis dne 3. 8. 2009 a žalobce dne 10. 8. 2009. Ani jeden z účastníků se k zahájení řízení nijak nevyjádřil. Dne 3. 9. 2009 zaslal správní orgán prvního stupně účastníkům oznámení o ukončení dokazování – seznámení s podklady rozhodnutí. V tomto oznámení byli účastníci seznámeni s možností vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ke všem podkladům, a to včetně způsobu jejich opatření, příp. navrhnout jejich doplnění. Žalobce jej převzal dne 7. 9. 2009 a provozovatel taxislužby dne 9. 9. 2009. Ani k tomuto oznámení se žádný

z účastníků řízení nevyjádřil. Správní orgán prvního stupně následně dne 29. 9. 2009 vydal rozhodnutí, kterým provozovateli taxislužby uložil pokutu a povinnost uhradit náklady správního řízení. Jak již bylo uvedeno, odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Nejvyšší správní soud předně upozorňuje, že podle § 109 odst. 4 s. ř. s. části věty za středníkem je povinen zkoumat, zda řízení před krajským (městským) soudem netrpí některou z taxativně uvedených vad, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. V nyní projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že řízení před městským soudem takovou vadou trpí.

Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. jsou osobami zúčastněnými na řízení ty osoby, jež byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat. Navrhovatel je povinen v návrhu označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy (§ 34 odst. 2 s. ř. s.). Osoba zúčastněná na řízení má právo předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměna o podání žaloby i o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo. Rovněž se jí doručuje rozhodnutí, jímž se řízení u soudu končí (§ 34 odst. 3 s. ř. s.).

Z předloženého soudního spisu vyplývá, že žalobce nesplnil svou povinnost plynoucí z § 34 odst. 2 s. ř. s. a neoznačil provozovatele taxislužby, pana K., jako osobu, která přichází v úvahu jako osoba zúčastněná na řízení, a městský soud jej pak nevyrozuměl o probíhajícím řízení, ani jej nevyzval, aby se rozhodl, zda bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

V rozsudku ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 – 68 (všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud žalobce v žalobě neoznačil osobu, o jejímž možném postavení osoby zúčastněné na řízení před soudem nebylo pochyb, bylo povinností předsedy senátu tuto osobu vyrozumět o probíhajícím řízení a vyzvat ji, aby oznámila, zda bude svá práva v řízení uplatňovat. Nedostál-li krajský (městský) soud této povinnosti a takovou osobu v řízení zcela pominul, trpí jeho rozhodnutí vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a pro kterou je tedy nutno toto rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Obdobně v rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004 – 75, publikovaném pod č. 1479/2008 Sb. NSS, pak bylo judikováno, že „*ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. s. předpokládá aktivní postup soudu při zjišťování okruhu možných osob zúčastněných na řízení. Jestliže krajský soud nevyrozuměl o probíhajícím řízení účastníka správního řízení odlišného od žalobce, který splňoval podmínky § 34 odst. 1 s. ř. s. (zde stavebník), zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“

Předmětem řízení před městským soudem byl přezkum správního rozhodnutí stěžovatele, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí o uložení pokuty provozovateli taxislužby, panu K. K., v důsledku porušení cenových předpisů jeho zaměstnancem. Odvolatelem a zároveň žalobcem byl tento zaměstnanec, tedy osoba

pokračování

odlišná od účastníka správního řízení, jemuž byla vydaným rozhodnutím uložena povinnost. Nelze mít pochyb o tom, že v daném případě svědčilo provozovateli taxislužby postavení osoby zúčastněné na řízení, neboť je jisté osobou přímo dotčenou ve svých právech a povinnostech vydáním (zrušením) napadeného rozhodnutí (§ 34 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud při zvažování toho, zda uvedený postup městského soudu je, či není důvodem pro zrušení kasační stížnosti napadeného rozsudku, musel vycházet se závěrů vyslovených v rozsudku zdejšího soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009 - 190, podle kterého ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (ve spojení s § 109 odst. 4 s. ř. s. v nyní účinném znění) nehovoří o vadě, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí, ale o vadě, která mohla takový vliv mít. Pro závěr o nutnosti aplikace citovaného ustanovení tedy postačí i důvodná pochybnost o zákonnosti napadeného rozhodnutí v příčinné souvislosti se zjištěnou vadou řízení.

Shora uvedená procesní vada, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, však sama o sobě nebrání Nejvyššímu správnímu soudu vypořádat se s věcnou argumentací městského soudu. S odkazem na zásadu procesní ekonomie považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné zabývat se také námitkami stěžovatele, které vesměs směřují proti závěru městského soudu o nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí z důvodů souvisejících s účastenstvím žalobce ve správním řízení. Za situace, kdy by došlo ke zrušení rozsudku městského soudu pouze pro zmíněnou procesní vadu, setrval by městský soud na svém právním názoru, jež považuje zdejší soud za naprosto nesprávný. Po vypořádání předmětné otázky v tomto řízení bude právní názor Nejvyššího správního soudu přenesen na městský soud, který jím pak bude v dalším řízení vázán (§ 110 odst. 4. s. ř. s.).

Jak již bylo shora konstatováno, správní orgán prvního stupně, jako věcně a místně příslušný správní orgán podle § 4a odst. 2 zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, zahájil dne 3. 8. 2009 správní řízení ve věci uložení pokuty za porušení cenových předpisů podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách. Za účastníky řízení označil jednak provozovatele taxislužby, pana K. K. a jednak žalobce. Po provedeném správním řízení uložil rozhodnutím ze dne 29. 9. 2009 provozovateli taxislužby pokutu ve výši 500 000 Kč za porušení cenových předpisů a povinnost k úhradě nákladů správního řízení. O právech a povinnostech žalobce nebylo rozhodováno. Uvedený postup byl potvrzen napadeným rozhodnutím.

Pro nyní projednávanou věc je tedy zásadní posouzení toho, zda byl postup správních orgánů, které považovaly žalobce za účastníka správního řízení, přestože o něm nerozhodly samostatným výrokem, v souladu s právními předpisy. Městský soud tento postup vyhodnotil jako nesprávný a rozhodnutí správních orgánů posoudil jako nepřezkoumatelná, neboť z nich nebylo zřejmé, kdo byl odpovědný za předmětný delikt, resp. kdo jej spáchal.

Podle § 4a odst. 1 písm. a) zákona o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen může obec v rozsahu a za podmínek stanovených v rozhodnutí ministerstva nařízením obce stanovit maximální ceny, pokud nejsou stanoveny ministerstvem. Podle odst. 2 předmětného ustanovení obecní úřad provádí cenovou kontrolu a ukládá, vybírá a vymáhá

pokuty za porušení cenových předpisů. Maximální ceny pro osobní taxislužbu na území hlavního města Prahy byly stanoveny nařízením č. 20/2006 Sb. HMP.

Podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách prodávající poruší cenové předpisy, jestliže prodává za cenu vyšší než maximální nebo pevnou úředně stanovenou cenu. Podle § 17 odst. 1 písm. b) platí, že pokud cenové kontrolní orgány zjistí, že došlo k porušení cenových předpisů podle § 15, uloží prodávajícímu nebo kupujícímu pokutu do výše 1 000 000 Kč.

Podle tehdy účinného § 17 odst. 5 zákona o cenách platilo, že cenové kontrolní orgány v řízení o porušení cenových předpisů postupovaly podle zákona o správním řízení.

Pro posouzení sporného účastenství žalobce v předmětném řízení nutno uvést, že správní řád ve svém § 27 rozlišuje v zásadě tři skupiny účastníků řízení – účastníky hlavní, vedlejší a ty, o nichž to stanoví zákon.

Podle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu jsou účastníky v řízení zahájeném „z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají.“ Jedná se o tzv. přímé, neboli hlavní účastníky řízení, tzn. o účastníky, kteří jsou bezprostředními adresáty rozhodnutí (v podrobnostech viz J. Vedral: Správní řád, Komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, str. 326-331). V nyní posuzované věci byl hlavním účastníkem řízení o porušení cenových předpisů bezpochyby provozovatel taxislužby, pan K., jakožto prodávající podle zákona o cenách. Přestože se protiprávního jednání dopustil žalobce, jako řidič vozidla, prodejcem ve smyslu zákona o cenách byl provozovatel taxislužby. Odpovědnost provozovatele taxislužby plyne mj. z § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě, dle kterého „*[p]rovozovatel taxislužby je povinen zajistit, aby řidič při výkonu taxislužby používal taxametr uvedený v odstavci 2 (tj. úředně ověřený a zaplombovaný taxametr, jehož nedílnou součástí je tiskárna a paměťová jednotka schopná uchovávat denní a měsíční zaznamenané hodnoty o provozu vozidla alespoň po dobu pěti let ode dne jejich záznamu) a po ukončení jízdy bez vyzvání vydal cestujícímu nepoškozený a čitelný doklad o výši jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametru. Podrobnosti o užití taxametru, náležitostech "Uživatelské a evidenční knihy taxametru", která musí být při výkonu taxislužby ve vozidle, a náležitostech dokladu o výši jízdného stanoví prováděcí právní předpis. Doklad o zaplacení jízdného, jakož i denní hodnoty o provozu vozidla zaznamenané na paměťové jednotce jsou jiným dokladem sloužícím k přehledu o stavu hospodaření a majetku nebo k jeho kontrole podle zvláštního právního předpisu.*“ V důsledku zjištěného porušení cenových předpisů, tj. prodeje za cenu vyšší než maximální, byla provozovateli taxislužby uložena pokuta a povinnost k úhradě nákladů správního řízení.

V § 27 odst. 2 správního řádu jsou definováni tzv. účastníci vedlejší. Jsou jimi „*další dotčené osoby* (podle § 2 odst. 3 jsou dotčenými osobami ty osoby, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká), *pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.*“ Tito účastníci se na rozdíl od účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu neuvádějí ve výrokové části rozhodnutí, jejich opomenutí však znamená krácení jejich procesních práv a tedy i důvod ke zrušení

pokračování

rozhodnutí pro porušení ustanovení o procesních právech účastníků řízení (viz J. Vedral: Správní řád, Komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, str. 331 an). Jak to plyne z rozhodnutí správních orgánů v této věci i z uplatněných stížnostních námitek, žalobce byl v řízení o uložení pokuty pro porušení cenových předpisů uveden v záhlaví rozhodnutí jako účastník řízení, bylo mu umožněno vyjádřit se k zahájení řízení, k podkladům rozhodnutí apod., nebylo však rozhodováno o jeho právech a povinnostech, a byl tak posuzován právě jako účastník vedlejší, tj. účastník podle § 27 odst. 2 správního řádu. Jak již bylo shora konstatováno, účastníkem podle tohoto ustanovení je osoba, o jejíchž právech nebo povinnostech není přímo rozhodováno, ale která může být rozhodnutím na svých právech nebo povinnostech přímo dotčena. Správní orgány vyšly z toho, že podle § 21 odst. 9, věty první, zákona o silniční dopravě *„dopravní úřad příslušný podle odstavce 5 rozhodne o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby, jestliže zjistí, že osoba řidiče nesplňuje podmínku bezúhonnosti či spolehlivosti.“* Podle § 9 odst. 3 písm. e) stejného zákona platí, že za spolehlivou se nepovažuje osoba, která se *„jako řidič vozidla taxislužby v průběhu posledních tří let dopustila jednání, za něž byla provozovateli taxislužby pravomocně uložena sankce za porušení právních předpisů souvisejících s provozováním silniční dopravy.“* V případě uložení pokuty provozovateli taxislužby by se tak s ohledem na uvedená ustanovení stal žalobce osobou nespolehlivou, a tudíž by byl přímo dotčen na svých právech. Bylo tak na místě považovat jej za vedlejšího účastníka řízení.

Ze shora uvedeného plyne, že správní orgány nijak nepochybily, považovaly-li žalobce za účastníka řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu, a nepochybily ani v tom, že o jeho právech a povinnostech nevydaly samostatný výrok. Správní orgán prvního stupně, a potažmo ani žalovaný, nebyl nadán pravomocí rozhodnout o tom, zda je stěžovatel spolehlivou osobou podle zákona o silniční dopravě. O odebrání průkazu o způsobilosti řidiče rozhoduje dopravní úřad (viz § 21 odst. 9 ve spojení s § 2 odst. 22 zákona o silniční dopravě), a nikoliv cenový kontrolní úřad, jehož působnost je omezena pouze na kontrolu dodržování cenových předpisů. Ostatně obdobný právní názor již tento soud vyslovil v rozsudku ze dne 29. 9. 2014, č. j. 1 As 113/2014 - 40.

Se stěžovatelem nutno souhlasit též v tom, že ze samotného rozhodnutí je zřejmé, kdo se fakticky dopustil protiprávního jednání a kdo byl odpovědný za porušení cenových předpisů (viz výše). Správní orgány v rozhodnutí uvedly, že pokuta byla uložena provozovateli taxislužby, panu K., jakožto prodávajícímu podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách. Provozovatel taxislužby byl totiž odpovědný za jednání svého zaměstnance, tj. žalobce, jenž se dopustil protiprávního jednání tím, že účtoval zahraničním cestujícím dne 13. 7. 2009 za poskytnutí taxislužby na trase Malostranské náměstí (Újezd) – Praha 1 – ulice Seifertova 3 (vzdálenost 5,8 Km) částku ve výši 693 Kč, ačkoli podle § 5 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. HMP byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 216 Kč.

Konečně, vycházejí z konstantní judikatury zdejšího soudu ohledně popisu skutku, je nutno stěžovateli přisvědčit také v tom, že pro řádnou konkretizaci skutkového stavu je třeba přesně uvádět, jak a kdy k porušení cenových předpisů došlo a také který konkrétní zaměstnanec jej spáchal, právě proto, že za toto jednání zaměstnance ponese odpovědnost provozovatel taxislužby. Jak již bylo judikováno rozšířeným senátem Nejvyššího

správního soudu, „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu, musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností (podtrženo NSS), jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. ledna 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73). Míra podrobnosti, s níž je skutek popsán, je záležitostí úvahy správního orgánu vycházející z konkrétních okolností případu. Musí se však jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré zákonné znaky příslušné skutkové podstaty a aby již z výroku rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl předmětný delikt spáchán. Právě uvedení konkrétního řidiče taxislužby, který se dopustil protiprávního jednání, za které odpovídá provozovatel taxislužby, je skutečností, která konkretizuje skutek takovým způsobem, aby nedošlo k jeho zaměnitelnosti se skutkem jiným, a naplňuje tak dané premisy.

Z výše uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí stěžovatele (správního orgánu prvního stupně) nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost z důvodů, pro které bylo napadené rozhodnutí městským soudem zrušeno.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení bude muset městský soud vyrozumět provozovatele taxislužby, pana K. K., o možnosti přihlásit se do řízení jako osoba na něm zúčastněná a uplatňovat v něm svá práva. Kromě toho se bude muset vypořádat s námitkami žalobce uplatněnými v žalobě, kterými se nezabýval v důsledku nesprávného posouzení věci a shledání rozhodnutí prvostupňového orgánu a stěžovatele nepřezkoumatelnými.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne tento soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu